Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Qui Libertates illas religiosè expendit, viam schismatibus præcludit, non recludit. Frequentiores contentiones ob invasam jurisdictionem; unde bella, & schismata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

Visual Library

ſcriptoribus abhinc quinquaginta annis exciderant; cùm labentibus patriæ rebus, & regno in partes ſciſſo, Principis caput colore pietatis quæſito petebatur.

III. Sed nolo in ea hærere reſponſione, quæ argumenti imbecillitatem prodit, & mentem averſam impoſtoris. Majus aliquid moliendum eſt. Docendum nempe, editione illorum voluminum, quibus Libertates Eccleſiæ Gallicanæ continentur, ſchiſmatibus viam præcludi, non recludi. Abſit autem ut ſacri Concilij Decretum imminuere velim, aut Epiſcoporum ſententiam infringere, qui juſtis ſuffragiis pietatem adversùs profanas aliquot voces ulti ſunt. Hoc unum duntaxat aſſero, eum qui religioſo & ſincero animo expendendarum Eccleſiæ Gallicanæ Libertatum partes in ſe recipit, rectam inire viam quam perſequi oporteat ad avertendam Eccleſiæ & Regni diſſenſionem. Atque adeo ſi intra hoſce fines coërceri poſſit editio Syntagmatis illius politici; conſilium editoris ita interpretari par erit, ut procuratum ab eo fuiſſe dicamus duarum poteſtatum conſortium, potiùs quàm earum diſſidium ab homine privato tentatum. Quotidie in iis negotiis verſamur quæ in confinio juriſdictionis eccleſiaſticæ & regiæ poſita ſunt. Nihil frequentius apud ſumma Curiarum tribunalia quæ vice ſacra judicant, iis litibus quæ fori præſcriptionibus continentur. Itaque non malè merentur de re publica qui ſacrorum finium regundorum arcanam diſciplinam in lucem emittunt; ut neminem lateat quæ ratio iis tenenda ſit quibus propoſitum eſt offenſiones ob confuſos juriſdictionum fines plerunque accenſas præcavere. Non aliunde enim uberior contentionum ſeges & proventus in ſocietatem humani generis redundare ſolet: quæ in apertum aliquando bellum apud Reges erumpunt, & ſchiſmaticam diviſionem velut aliquod bellum ſacrum (in quo de finibus diſceptabatur olim) in Eccleſiam important.

Greg. Nazian. Orat. ad 150. Pa- [illegible] *Bellum ſacrum de finibus apud Plutarchum & alios.*

IV. Lugendum illud ſchiſma, & omnibus ſeculis deplorandum, quod florentiſſimas Orientis Eccleſias à Capite ſuo avulſit, non in aliam cauſam conjiciendum eſt, quàm in contentionem quæ ob Diœceſes malo more uſurpatas exarſit. Non enim in eam hæreſim, quæ de Proceſſione Sancti Spiritus dimicantes Eccleſias poſtea colliſit, referenda eſt hujus diſſidij cauſa, ſed in eam, de qua dixi, Diœceſeon uſurpationem; unde nata eſt Græculis occaſio de ſummis Chriſtianæ religionis capitibus, & certis quibuſdam Diſciplinæ articulis, litis movendæ adversùs Romanam Eccleſiam, ut ſeceſſionem ſuam neceſſariam omnibus comprobarent. Rem certam narrabo, etſi fortaſſe non omnibus obviam qui mediæ ætatis ſcriptores terunt. Leo Iſaurus per omnes Imperij Conſtantinopolitani provincias uſum Imaginum in templis Edicto abrogavit, & confringi juſſit. Gregorius II. & III. coactis Romæ Conciliis tantum nefas damnarunt, & contumaces anathemate defixerunt. Hinc qui Ravennæ & in ceteris Italiæ provinciis excubabat exercitus, conjunctis populorum ſtudiis in rebellionem adeo præfractè erupit, ut de novo Imperatore conſtituendo cogitaret, niſi Gregorius Pontifex ſumma auctoritate interceſſiſſet, in eo ſiſtendum ratus, ut communione Eccleſiæ, non Imperij dignitate, Leoni eſſet interdictum. Quoniam tamen à Pontifice non ſanè nominatim, ſed per conſequentiam quandam, abſtentus erat Eccleſiæ communione, atque inde rebellionis occaſio erat profecta, dolorem ſuum ita ultus eſt, ut ſupra patrimoniorum & latifundiorum capionem quæ in Sicilia & Calabria ſita erant, earum omnium provinciarum quæ à Sicilia uſque ad Thraciam per Illyricum, Epirum, Achaïam, & Macedoniam porrigebantur, adminiſtrationem ab Eccleſia Romana avelleret, & Conſtantinopolitanæ tribueret.

Vide lib. 3. cap. 11. §. 3.

Anaſtaſius in vita Gregorij.

V. Poſt quinquaginta exinde annos, occaſione ſeptimæ Synodi Nicænæ captata, quò Legatos ſuos miſit Hadrianus I. ut Eccleſiæ laboranti in Oriente & ob Imagines confractas diſciſſæ opitularetur, reſtitutionem Diœceſeos abſciſſæ tanto juſtiùs petivit, quòd Eccleſia Romana per ſummum ſcelus hanc vim paſſa erat ab ea hæreſi quæ tum in Synodo proſcribebatur. Sed nihil promovit Legatorum conatus, ut hac de re graviter apud Carolum Magnum Francorum Regem conqueritur Hadrianus; adeo ut animo fixum ſibi eſſe profiteatur Græcos illos tot monitionibus rebelles, & alienæ Diœceſeos pervaſores pertinaciſſimos, niſi quantocyus eam Eccleſiæ Romanæ reſtituant, inter hæreticos cenſere. *De Diœceſi*, inquit ille, *S. noſtræ Romanæ Eccleſiæ tam Archiepiſcoporum quàm Epiſcoporum, ſeu de Patrimoniis, iterum increpantes commonemus, ut ſi noluerit ea ſanctæ noſtræ Romanæ Eccleſiæ reſtituere, hæreticum eum pro hujuſmodi erroris perſeverantia eſſe decernemus.* Primò fortaſſe omnium in mentem venit Hadriano, ut quæ à Canonibus excommunicatione tantùm plectitur alienorum Bonorum injuſta detentio, in hæreſeos cenſum veniret, ob deſtinatum & defixum in errore illo propoſitum. Quæ anathematis comminatio effe-

In Apologetico ad Carolum pro imaginibus, ſub finem: *Dudum quippe quando eos pro ſacris Imaginibus erectione adhortati ſumus, ſimili modo & de Diœceſi tam Archiepiſcoporum quàm & Epiſcoporum ſanctæ Catholicæ & Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ commonentes quæſivimus reſtituere: qua tunc cum patrimoniis noſtris abſtulerunt, quando ſacras Imagines depoſuerunt, & nec reſponſum quodlibet exinde dederunt.*